

Arrest

nr. 153 910 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. DONNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2013 werd verzoeker in kennis gesteld van de beslissing van 6 mei 2013 waarbij de aanvraag van 13 januari 2010 van verzoeker om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dat is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werden ingediend:

AK (R.R.: xxx)

Nationaliteit: Algerije Geboren te El Ouanza op (...)1980 Adres: (...) 3000 LEUVEN

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door AK die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 06.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

- 1) *Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) *Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht “zoals vervat” in de artikelen 2 en 3 van de wet van betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat uit medische verslagen van 22 april 2011, 5 mei 2011 en 28 maart 2013 een ernstige verslechtering van zijn toestand blijkt sedert zijn aanvraag om de machtiging tot verblijf. Voor de ondraaglijke pijnen ter hoogte van de onderrug met uitstralingen naar de benen, zou geen enkele medicatie effectief zijn.

2.2. De Raad stelt vast dat er in het administratief dossier zich geen medische verslagen van 22 april 2011, 5 mei 2011 en 28 maart 2013 bevinden. Verzoeker legt geen bewijs voor van het toesturen ervan naar de verwerende partij.

Voorts betoogt verzoeker dat de ambtenaar-geneesheer zijn medische situatie volstrekt verkeerd heeft ingeschat en dat de ambtenaar-geneesheer geen bijkomend onderzoek heeft uitgevoerd naar zijn huidige medische situatie.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet legt geen verplichting op voor de ambtenaar-geneesheer om een bijkomend onderzoek uit te voeren naar de huidige medische situatie van verzoeker.

De ambtenaar-geneesheer heeft rekening gehouden met de vier door verzoeker voorgelegde medische attesten ter staving van zijn aanvraag:

- Medisch getuigschrift van 2 april 2009, dr. V: blijvende klachten van lage rugpijn, dr. V verwijst naar zijn brief van 26 november 2008, de toestand is volledig onveranderd, klinisch zijn er geen nieuwe elementen, er is geen enkele spieratrofie en de enige behandeling die wordt voorgesteld zijn oefeningen.
- Medisch getuigschrift van 6 april 2009, dr. V: radiografisch onderzoek, lichte bekkenkanteling naar rechts, verder normale bevindingen.

- Medisch getuigschrift van 9 april 2009, dr. M en dr. S: RX-onderzoek, op het niveau L4-L5 is er een beperkte discusbulging (uitstulping), ook op het niveau L5-S1, er is geen radiculair conflict, verder zijn de vastgestelde bevindingen normaal.
- Medisch getuigschrift van 29 mei 2009, dr. B: betrokkende heeft lage rugpijn, ten gevolge van een discushernia (in feite is het eerder een bulging) op het niveau L5-S1, met een bekkenkanteling en spiercontracturen. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten. Lang zitten zou tegen geïndiceerd zijn.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat uit het standaard medisch attest niet kon worden afgeleid dat verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Op 6 mei 2013 adviseerde de ambtenaar-geneesheer, Dr. JM:

" Analyse van dit: medisch dossier leert mij het volgende :

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 32-jarige man lijdt aan een onverwikkelde chronisch lage rugpijn wegens een scheefstand van het bekken.

Verder waren er geen acute opstoten noch hospitalisaties. Het betreft hier een aandoening die ook onbehandeld geen enkel risico oplevert.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 21 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het enkele feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Aangezien de ziekte actueel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker inhoudt, is het niet

kennelijk onredelijk te besluiten dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen.

Wat betreft de kritiek die de verzoekende partij uit op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot het tegenspreken van de inhoud van het neergelegde standaard medisch getuigschrift, verwijst de Raad naar het arrest van de Raad van State nr. 207.380 van 15 september 2010, waarin de Raad van State motiveert: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”*.

Het betoog van verzoeker dat er voor de ondraaglijke pijnen ter hoogte van de onderrug met uitstralingen naar de benen, geen enkele medicatie effectief zou zijn, doet niets af aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zijn. Een schending de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC